USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **K. M.,** zastoupená zákonnou zástupkyní T. M., zastoupená Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou se sídlem náměstí I. P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2014, č. j. OAM-60/LE-LE05-LE05-2014, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2018, č. j. 2 Az 26/2014 – 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna advokátky JUDr. Liliany Křístkové **se určuje** částkou 4114 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně je státní příslušnicí Ukrajiny, na území České republiky se narodila. Dne 4. 4. 2014 podala zákonná zástupkyně jejím jménem žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou odůvodnila tak, že rodině na Ukrajině vyhrožuje náboženská skupina sobotníků a chce, aby rodina byla pohromadě. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalobkyni mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, neudělil.

[2] Žalobkyně podala proti napadenému rozhodnutí žalobu, kterou Městský soud v Praze v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „městský soud“ a „napadený rozsudek“) zamítl. K obecně formulované námitce stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu

předně konstatoval, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých podkladů žalovaný při posuzování žádosti vycházel, jaká z těchto podkladů učinil skutková zjištění a jaké závěry z nich dovodil. Žalovaný si obstaral dostatečně aktuální informace o zemi původu, podklady a všechny okolnosti případu náležitě vyhodnotil a napadené rozhodnutí řádně odůvodnil.

[3] Městský soud se ztotožnil se závěry žalovaného ohledně pronásledování ze strany náboženské skupiny sobotníků. Tvrzení žalobkyně jsou spekulativní a nepodložená; je nepravděpodobné, že by rodině, která je pravoslavného vyznání, a tedy součástí náboženské většiny ve státě, hrozilo pronásledování od nevýznamné náboženské skupiny. Intenzita hrozby je velmi nízká, rodina se nadto mohla obrátit na státní orgány nebo vnitřně přesídlit, což neudělala. Rozhodnutí o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu je věcí správního uvážení. Žalovaný řádně posoudil rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobkyně, přihlédl k jejímu zdravotnímu stavu a uzavřel, že nejsou dány důvody pro udělení humanitárního azylu. Posouzení nevykazuje znaky libovůle. Městský soud se dále ztotožnil se závěry žalovaného stran neudělení doplňkové ochrany. Zákonná zástupkyně žalobkyně neuvedla žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že stěžovatelce na Ukrajině hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Tvrzená hrozba ze strany sobotníků intenzity vážné újmy nedosahuje. Stěžovatelka pochází ze Zakarpatské, resp. Rovenské oblasti, kterých se zhoršená bezpečnostní situace netýká. Na Ukrajině neprobíhá tzv. totální konflikt na celém území, je proto velmi nepravděpodobné, že by stěžovatelka mohla být konfliktem na východě země ohrožena na životě či lidské důstojnosti ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti výrokům I. a II. napadeného rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka předně uvádí, že žalovaný v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů nevycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a dále porušil ustanovení § 14, § 17 odst. 2 a § 53a odst. 4 zákona o azylu. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je nepřesvědčivé.

[5] Zákonná zástupkyně stěžovatelky ve správním řízení vypovídala konzistentně, s logickou návazností a svá tvrzení dostatečně doložila. Stěžovatelka má za to, že jí měla být udělena doplňková ochrana dle § 14a zákona o azylu, neboť v její zemi hrozí válečný konflikt, její návrat do vlasti tak představuje nebezpečí pro její osobu. Podle stěžovatelky jsou dány i důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť rodinu stěžovatelky pronásleduje náboženská sekta sobotníků. Stěžovatelce měl být rovněž udělen humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu, neboť v České republice žije od narození, má zde rodinné vazby, navštěvuje zde mateřskou školu, mluví česky a i jinak je zcela integrována do české společnosti. Městský soud dle stěžovatelky nedostatečně přezkoumal správní uvážení žalovaného stran udělení humanitárního azylu.

[6] Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti zabýval důvodností kasační stížnosti, k otázce přijatelnosti však nic neuvedl.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud předně konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.). Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem.

[8] Po posouzení naplnění formálních náležitostí kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou její přijatelnosti ve smyslu § 104a s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo možné kasační stížnost odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručné odůvodnění svého usnesení připojuje.

[9] Podle § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud odmítne kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany pro nepřijatelnost, jestliže ta svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“ byl v usnesení Nejvyššího správního soudu dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS (dostupné stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu z www.nssoud.cz), vyložen tak, že kasační stížnost bude posouzena jako přijatelná v případě, že (1) vznáší ne plně prejudikovanou právní otázku; (2) obsahuje právní otázku, která je dosavadní judikaturou řešena rozdílně; (3) je potřeba učinit judikatorní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Vzhledem k tomu, že ohledně důvodů přijatelnosti stěžovatelka nic neuvádí, Nejvyšší správní soud se mohl touto otázkou zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kritérií.

[11] Stěžovatelka velmi obecně poukazovala na nepřesvědčivost odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž by zároveň zpochybňovala, jak se k obdobné žalobní námitce vyjádřil v napadeném rozsudku městský soud. Podle Nejvyššího správního soudu je z napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, z jakých skutkových zjištění vycházel, o jaká zákonná ustanovení se opřel a k jakým právním závěrům dospěl. Argumentace žalovaného je jasná a srozumitelná.

[12] K nedostatečnému zjištění skutkového stavu Nejvyšší správní soud konstatuje, že povinností žalovaného je posoudit žádost o udělení mezinárodní ochrany na základě skutečností, které žadatel uvede či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, z hlediska všech zákonných forem mezinárodní ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010 - 107, publ. pod č. 2289/2011 Sb. NSS). V daném případě tak žalovaný učinil a dospěl k závěru, že tvrzení uváděná stěžovatelkou ani skutečnosti, které vyšly

v průběhu řízení najevo, neodůvodňují udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu.

[13] Možným pronásledováním ze strany soukromých osob v zemi původu a vlivu této okolnosti na udělení některé z forem ochrany dle zákona o azylu se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval (např. v rozsudku ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, či v usnesení ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 Azs 10/2016 – 26). Nejvyšší správní soud rovněž ustáleně judikuje, že pouhou nedůvěru občana ve státní instituce zdůvodňovanou tvrzením, že nejsou schopny jej ochránit proti kriminálním živlům, rovněž nelze podřadit pod důvody pro udělení azylu (rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 7/2004 – 37, či usnesení ze dne 14. 3. 2016, č. j. 2 Azs 302/2015 – 49). Nadto Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelka (ani její zákonná zástupkyně) tvrzení o pronásledování ze strany náboženské skupiny sobotníků (též „subotníků“) nijak ve správním ani soudním řízení nekonkretizovala.

[14] Ohledně strachu z válečného konfliktu Nejvyšší správní soud uvádí, že rodiče stěžovatelky pocházejí z oblasti na západě Ukrajiny, která není konfliktem zasažena. Nejvyšší správní soud se současnou bezpečnostní situací na Ukrajině v nedávné minulosti zabýval již několikrát, přičemž dospěl k závěru, že se jedná o konflikt izolovaný pouze ve východní části Ukrajiny, jehož intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2017, č. j. 9 Azs 101/2017 – 41, ze dne 17. 5. 2017, č. j. 7 Azs 110/2017 – 18, ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 135/2015 – 39, ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 - 23, či ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015 – 28).

[15] K otázce humanitárního azylu se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, v němž uvedl, že mezi obvyklé důvody *„lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory […]“*. V řízení před správními soudy nelze zpochybňovat neudělení humanitárního azylu, nýbrž lze pouze konstatovat případné vybočení žalovaného ze zákonem stanovených mantinelů pro správní uvážení. *„Azyl z humanitárních důvodů lze udělit pouze v případě hodném zvláštního zřetele. Není na něj právní nárok a posouzení důvodů žadatele je otázkou správního uvážení správního orgánu… Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003 – 48, či usnesení ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 Azs 267/2015 – 23). Stěžovatelka překročení správního uvážení sice tvrdí, ale nijak neodůvodňuje. Nejvyšší správní soud tedy pouze uvádí, že přezkum městského soudu byl zcela v intencích ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu.

[16] Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že snaha o legalizaci pobytu na území České republiky (a s tím spojená tvrzení o integraci stěžovatelky do české společnosti) není azylově relevantním důvodem (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne

21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003 – 46, publ. pod č. 18/2003 Sb. NSS, a ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 – 81, a usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2017, č. j. 2 Azs 264/2016 - 59). K získání pobytového oprávnění je třeba využít prostředky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu; ani nebylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva. Nejvyššímu správnímu soudu tudíž nezbylo než podanou kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[18] O návrhu na přiznání odkladného účinku Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť podle § 32 odst. 2 a 5 zákona o azylu měla kasační stížnost odkladný účinek ze zákona.

[19] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[20] Stěžovatelce byla usnesením městského soudu ze dne 22. 9. 2014, č. j. 2 Az 26/2014 - 21, ustanovena k ochraně jejích zájmů ve věci zástupkyně Mgr. Liliana Křístková, advokátka se sídlem náměstí I. P. Pavlova 3, Praha 2. Hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta platí dle § 35 odst. 9 část věty prvé za středníkem s. ř. s. stát. Podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby v řízení o kasační stížnosti spočívající v písemném podání ve věci samé – podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon přísluší částka 3100 Kč (§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu) a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon. Protože ustanovená zástupkyně doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady o částku odpovídající dani, kterou je povinna odvést, tj. 21 % z částky 3400 Kč, tedy o 714 Kč. Výše celkové odměny ustanovené zástupkyně proto činí 4114 Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. července 2018

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu